

SUZIE TULLETT

LÁSKA V BĚHU





Copyright © 2023 Suzie Tullett
First published in 2023 by Bloodhound Books.
Translation © Blažena Kukulišová, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu LOVE ON THE RUN
vydaného v roce 2023
nakladatelstvím Bloodhound Books
přeložila Blažena Kukulišová
Redakce Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Zuzana Bürger
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-132-7

*Pro Roberta, Adama a Bena
moje kluky*

Kapitola 1

ČTYŘI TÝDNY PŘED ZÁVODEM

„**B**udeme mezi bohatými a slavnými.“ Beth se nadšeně zachichotala. „Podívej na tohle.“

Seděla s bratrem u jídelního stolu. Skrolovali ve svých mobilech, zatímco jejich matka Hannah v kuchyni kolem nich uklízela.

Beth zvedla mobil a ukázala na displej. „Tady je seznam, kdo je kdo ve vilách kolem té naší.“

Archie měl při čtení oči navrch hlavy. „Představ si, že kousek odsud uvidíme zblízka spoustu celebrit. Šílené.“

„Sice přijdeme o Dannyho, ale tohle je ještě lepší.“

Hannah šklubla hlavou dceřiným směrem. Buď ti dva při pátrání po jménech zjistili něco úžasného, nebo se Hannah ocitla v paralelním vesmíru. Danny Parkes patřil ke zpěvákům, kteří se líbí puberťáčkám, matkám i babičkám, a její dcera ho spolu s většinou ženské populace zbožňovala.

Když Beth došlo, že se jejich výlet překrývá s jedním z jeho koncertů, kdekdoby si myslel, že tím její život končí. I kdyby se snažila, s daty dovolené pohnout nemohla. A pak se dozvěděla, že jsou vstupenky vyprodané, a oddechla si, protože ať už do Francie pojede, nebo ne, beztak Dannyho neuvidí.

„Leda že by...“ Beth se široce rozevřenýma očima zběsile tūkala do displeje mobilu. „Určitě jsem někde četla, že si hledá dům tam, kam jedeme.“

„Země volá děti,“ řekla Hannah, aby je přiměla k návratu do reality. „Je na čase použít koupelnu. Váš otec a jakžesejmenuje tu budou už brzy.“

Beth se zamračila. „Zaprvé myslíš Monicu.“

„Že by?“ odpověděla Hannah. „Na svou obhajobu uvádím, že je těžké to sledovat.“

Děti vzhledly od mobilů a udiveně na ni zíraly.

„Nejsi trochu protivná?“ Archie se snažil nehířat.

Hannah zrovna vyndávala z myčky štos talířů a začervenala se, protože věděla, že má Archie pravdu. Sama nemohla uvěřit tomu, co právě řekla. V průběhu všech těch let od rozvodu si dávala pozor, aby o Carlovi před dětmi nemluvila ošklivě, i když si o to koledoval. A navíc jí do toho nic nebylo, co její bývalý manžel s kým dělá a jak dlouho.

„Omlouvám se,“ prohlásila. „To nebylo hezké.“ Musela spravedlivě uznat, že Monica nejenže zůstává na scéně déle než většina Carlových nescetných přítelkyň, ale podle všeho jí nevdí trávit čas s dětmi a ty, což je ještě důležitější, ji zjevně mají rády.

„Zadruhé,“ pokračovala Beth ve výčtu výhrad. „Nejsme mimina.“

Hannah protáhla obličej. Copak tohle neví? Malé děti na rozdíl od patnáctiletých neodmlouvají. „Ne, ale máte před sebou dlouhou cestu.“

Beth obrátila oči v sloup. „Jako bychom neovládali svoje močové měchýře.“

Hannah si vybavila, kolikrát se stalo, že spolu někam jeli a po dvaceti minutách už jedno z dětí potřebovalo čurací přestávku. Nemínila ustoupit a nedělala to pro své, ale pro jejich dobro. Po mnohaletých zkušenostech měla spoustu trpělivosti, ale o jejich otci se nedalo říct totéž. Hannah napodobila dceřin hlas. „Jako bych já neměla pod kontrolou tyhle.“ Sáhla po jejich cestovních pasech, upřeně se na Beth a Archieho zadívala a zvedla obočí v tiché výzvě, ať jen si troufnou odporovat.

Dětem došlo, že se v té záležitosti nemá smysl hádat, a vzdorovitě zasténaly. S hlasitým vrzáním židlí o podlahové dlaždice vstaly a mrzutě vykročily do chodby. Hannah slyšela, jak cestou tiše reptají.

„Fakt se mi po ní nebude stýskat,“ říkala Beth.

„Zato jí se bude stýskat po nás,“ usoudil Archie.

„Nejspíš závidí, protože my odjedeme a budeme se bavit a ona trčí tady.“

Hannah se znovu pustila do úklidu a nostalgicky se usmála. Beth se nemýlila. Kdo by nechtěl strávit měsíc v Provence? Všechny ty zlatavé pláže a křišťálově azurové moře, venkovská městečka a tržiště kypící ruchem. Uměla si představit, jak dlouze obědvá, upíjí ze sklenice bílého vína a přitom pozoruje cvrkot kolem sebe. Jenže na rozdíl od tatky jejích dvojčat, veleúspěšného právníka, si ona nic takového nemohla dovolit.

Co se týče Archieho jedovaté poznámky, jakkoli Hannah svoje děti milovala, věděla jistě, že jí nebudou chybět všechny ty hormonální výlevy a hašteření, natož nutnost vařit současně několik různých jídel, protože se jeden z těch dvou stal na týden veganem a druhý ani náhodou. A úplně se jí zatočila hlava při pomyšlení, že uklizený dům zůstane čistý.

Těšila ji vyhlídka na to, že až Beth a Archie odjedou, bude se moci kochat všemi svými poklady – od vázy ze 17. století, kterou koupila za deset liber v garážovém výprodeji, přes vzácné proutěné křeslo z jilmového dřeva pořízené v bazaru až po květináč s dračincem za pětilibrovku –, místo aby zakopávala o školní brašny a boty pohozené na podlaze.

Hannah dům pořídila za rozvodové vyrovnání. Koupila ho levně, protože byl zchátralý, a musela celé roky tvrdě dřít, aby v něm vytvořila domov podle svých představ. Už by ani nespočítala, kolikrát na YouTube shlédla video s radami pro kutily a kolik hodin se lopotila sama, aby ušetřila výdaje za řemeslníky. Všechno, co se týkalo domu, musela řešit s omezeným rozpočtem.

Podívala se na komodu, kterou kdysi zrenovovala. Dostala ji od sousedů, málem ji vyvezli na skládku. Bylo až překvapivé, čeho se dá dosáhnout s trochou tvůrčího elánu, bruskou a plechovkou matného laku. Předělávat komodu na krásný kus nábytku ji moc bavilo, a když teď bude mít čas, napadlo ji, může se v příštích týdnech poohlédnout po nějakém haraburdí, z něhož vytvoří další poklady.

Vzpomněla si na den, kdy Carl poprvé oznámil Beth a Archiemu, co od něj dostanou za vysvědčení. To byl celý on, vtrhnout k nim s nějakým přemrštěným gestem. Děti hopsaly a výskaly, jako kdyby vyhrály v lotynce, a jí nezbylo než tam rozmrzele stát a skrývat své pocity za falešným úsměvem a zaťatými zuby. Nechtělo se jí věřit, že s ní Carl svoje plány předem neprobral. Nepřipadalo mu to nutné.

Evidentně se považoval za zábavného rodiče, který svoje děti bere do nóbl restaurací, kupuje jim drahé dárky a jak se teď ukázalo, taky zařizuje luxusní prázdniny. Špinit si ruce nebylo nic pro něj. Zdálo se, že Carl je až moc důležitý, aby jí pomáhal se všedními záležitostmi, takže nechával na Hanně, aby jejich děti vychovávala, uklízela po nich a vedla je ke kázní... A potom si Hannah uvědomila, že ten výlet je dar i z jiného hlediska. Ona si může oddechnout a Carl konečně zjistí, jaké to je být rodič se vším všudy.

Škodolibě se usmála, protože ji ze zamyšlení vytrhlo hašteření dětí.

„To jsou moje sluchátka.“

„Ne, nejsou. Dej to sem.“

Hannah slyšela, jak se ti dva škorpí.

„Odprejskni!“

„Ne dokud nedostanu, co je moje.“

Hannah se rozesmála. Carl si možná myslí, že je s těmi drahými dárky a luxusními prázdninami otcem roku, ale dosud si bral děti nanejvýš na víkend. Vůbec netuší, co ho čeká.

Kapitola 2

Zatímco Beth a Archie nahoře dokončovali přípravy, Hannah přemítala o následujících týdnech. Sice nepojede na francouzský jih, ale i tak se na tu dobu těšila. Hodlala si každé ráno přispat, trávit dny odpočinkem na gauči, jíst co chce a kdy chce a ponořit se do všech knih, které až dosud neměla čas přečíst. Pro jednu bude paní svého času. Zkrátka prožít něco, co dosud nikdy nezažila.

Hannah naklonila hlavu k jedné straně a vzápětí ji ze zamyšlení vytrhlo troubení klaksonu a po něm dupání od schodiště, po němž se Beth a Archie hnali dolů.

„Určitě máte všechno, co potřebujete?“ Hannah vzala jejich pasy, aby je předala do úschovy Carlovi, vykročila do chodby a uviděla, jak si obě děti nasazují na záda batoh.

„Kdyby ne, tak už je trochu pozdě,“ odpověděla Beth nedočkavě.

Archie to viděl stejně. „Hurá do Středomoří!“ vykřikl a rozrazil přední vchod.

Oba popadli kufry a vypadalo to, jako by se nemohli dočkat, až vypadnou z baráku.

„Na něco jste zapomněli,“ zavolala za nimi Hannah.

Beth a Archie se zastavili.

Hannah je odmítla nechat odjet bez řádného rozloučení a poklepala si výmluvně na tvář.

Beth se zamračila. „Mami, ty jsi tak náročná.“

„To je tím, že nemá žádný život,“ prohlásil Archie.

Hannah se zasmála. „Proč asi, co myslíš? Když se starám o vás dva a dům a chodím do práce, na nic jiného nezbyvá moc času.“

„Víš, co se říká,“ poučila ji Beth. „Den má čtyřiaadvacet hodin a je na tobě, jak je strávíš.“

Hannah se pousmála. Tenhle nadřazený výrok ještě neslyšela. Ať už tu chytrou radu vymyslel kdokoli, evidentně nešlo o matku, která sama vychovává děti. „Vážně? Na to si vzpomenu, až budeš příště škemrat, ať tě někam odvezu.“

Beth a Archie se s ní letmo objali a každý jí dal rychle pus. „*Ted'* už můžeme jít?“ zeptali se oba.

Hannah přikývla, načež se vyhrnuli ze dveří, aby se vydali vstříc francouzskému dobrodružství.

„Nezapomeňte mi psát textovky!“ zavolala Hannah.

„Budeme,“ slíbila Beth.

„Každých pár dní. Ať vím, že jste živí a zdraví.“

„Ahoj, mami!“ Archie v nadšení málem porazil tátu, který se k němu blížil po zahradní cestičce.

„Dávej pozor!“ Carl uskočil stranou a potřásl hlavou. „Jeden by myslel, že ještě nikdy nikde nebyli.“

Hannah sledovala, jak se k ní bývalý manžel blíží. V plátěných šortkách a upnutém tričku, dávajícím vyniknout širokému hrudníku a svalnatým pažím, z něj vyzařovala sebejistota. Přerostlé vlasy měl odhrnuté z obličeje a úsměv od ucha k uchu odhaloval dokonalé zuby. Nedalo se popřít, že Carl vypadá dobře. Hannah si uměla představit, že s tou vysokou postavou, světlými vlasy a skoro bezvadnými rysy snadno zapadne mezi jihofrancouzskou elitu. Stejně jako děti, které po otci zdědily vzhled i držení těla.

Dívala se, jak házejí zavazadla do kufru luxusního range roveru a derou se na zadní sedadla, a už teď jí Beth a Archie chyběli. Nevěděla, jestli má Monice závidět nebo ji litovat, když se s ní ti dva nadšeně zdravili. Musela jí přičíst k dobru, že ji nevázanost těch dvou zjevně nevyvádí z míry. Tvářila se taky nadšeně a Hannah usoudila, že je to dobré znamení.

„Zbavíš se někdy téhle obludy?“ Carl ukázal na velkou lví sochu stojící vpravo od vchodu do domu. „Je fakt ohavná.“

„V Číně se kamenní lvi považují za strážce obydlí. Ochraňují je před neštěstím a krádeží.“ Hannah viděla, že je to Carlovi úplně lhostejné, ale přesto pokračovala. „Buddhisté se domnívají, že přinášejí mír a prosperitu, kdežto v Itálii symbolizují moc a prestiž.“

Carl zavrtěl hlavou. „Jinými slovy ne.“

„Ovšemže ne. Myslím, že je nádherný. A vůbec, je v těchto končinách slavný. Lidi si o něm povídají. Chyběl by jim, kdybych ho dala pryč.“ Pohládila sochu po hlavě. „Že jo, Leo?“ Stočila pozornost ke Carlovi, připravená jednat věčně. „Bez tohohle se Beth a Archie daleko nedostanou.“ Podala mu jejich pasy. „Dávám je tobě, protože vím, že by je nejspíš ztratili.“

„Chápu.“ Carl zastrčil doklady do kapes šortek.

„Taky musíš dávat pozor, aby se Archie natíral opalovacím krémem. Nesnáší ho, tvrdí, že má pak hrozně mastnou pleť. Všechno se snaží tomu uniknout.“ Hanny se začínala zmocňovat úzkost. Sice se těšila na zasloužený čas, který bude mít jen pro sebe, ale neuvědomila si, jak bude těžké předat Beth a Archieho na víc než jen pár dní. „A nespouštěj je z dohledu.“

„Hanno, je jim patnáct.“

„Což znamená, že jsou příliš mladí, aby se v cizí zemi pohybovali sami. Chceš, aby někoho z nich unesli? Jo a dohlédni na to, aby rozumně jedli. Když to necháš na nich, budou se ráno, v poledne i večer cpát hranolky s kečupem.“

„Ještě něco?“ ušklíbl se Carl.

Hannah nabrala zhluboka dech, jistá si tím, že Carl má sice uvolněnější rodičovský styl než ona, ale nikdy by Beth a Archieho nevystavil žádnému nebezpečí. „Kdyby mě něco napadlo, pošlu textovku.“

„No a co máš v plánu dělat, až budeme pryč?“ zeptal se.

„Kromě toho, že si hodím nohy na stůl, budu se cpát a užít si klid a mír?“

„Celý měsíc?“ Carl se na ni nevěřicně podíval. „Určitě přijdeš na něco lepšího. Nenudila by ses?“

Hannah se zasmála. To, že od ní očekával víc dění a méně posedávání, svědčilo o tom, jak málo ví o životě s pubertáky. „Dokonce jsem si vzala volno v práci.“

„Tak už pojď, tati,“ vykřikla Beth.

Carl na dceřinu žádost odpověděl zvednutím ruky. „Už jdu, zlatíčko.“

Zlatíčko? Hannah skousla rty a usilovně doufala, že je Monica odolná. Kdyby ne, jediní dospělí z té party budou sežráni zaživa.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ vyhrkla, než Carl stihl odejít. Pokrčil rameny. „Klidně.“

„Proč teď? Proč jsi někam nevzal děti vloni? Nebo předloni, nebo rok předtím? Přece jsem to navrhovala.“

Carl pohlédl k autu a pak se podíval na svoje nohy, jako by si nebyl jistý, jak má odpovědět.

Hannah jej pobaveně pozorovala. „Aha, už chápu.“

Prudce zvedl hlavu a dotčeně se zeptal: „Co chápeš?“

Ukázala na Monicu. „Že je to mezi vámi vážné.“ Docházelo jí, že výlet do Francie není jen tak jednoduchá záležitost, jak jí to bývalý manžel předestřel. Nešlo jen o to děti odměnit. Beth a Archie budou mít příležitost lépe poznat jeho přítelkyni. Hannah nečekala, že takovou situaci někdy zažije.

Carl se začervenál. „A kdyby ano?“

Hannah se zasmála. Občas ji rozčiloval, ale všechna ta láska a nenávisť, co k němu cítila, se dávno vytratily. Znovu pohlédla k autu a viděla, že se Beth a Archie na zadním sedadle vzájemně pošouchují. „Pokud jsou děti šťastné, na ničem jiném mi nezáleží.“

„Abych pravdu řekl, tohle byl Moničin nápad. Myslí si, že bych se měl Beth a Archiemu víc věnovat, že bychom s nimi měli oba trávit víc času.“

„Vážně?“ podivila se Hannah, na kterou to udělalo velký dojem. Carlovy předchozí přítelkyně spíš zajímalo, co jim může za svoje peníze koupit, a rodičovské povinnosti nebraly vážně.

Otevřel ústa a chtěl ještě něco dodat, ale už to nestihl.

„Tati!“ Archie se vyklonil z okénka vozu a naznačil Carlovi, ať sebou hodí.

Carl se otočil k autu. „Už radši půjdu. Až dorazíme na místo, zavolám ti, neboj.“

„Dobře se bavte.“ Hannah sledovala s úsměvem, jak jde k autu a nastupuje. Myslela, že ten den nikdy nenastane, ale teď se zdálo, že jejího bývalého manžela potkala láska.

Vyjel s autem od chodníku, Hannah těm čtyřem zamávala a stála tam, dokud nezmizeli.

Jakmile se ztratili z dohledu, zhluboka se nadechla, nejistá, co by měla udělat. Už teď jí všechno připadalo divné.

Vrátila se dovnitř, kde najednou vládlo až moc velké ticho, šla do kuchyně a rozhlédla se. Navzdory předstírané odvaze a plánům, jak si to užije, až bude doma sama, si dlouze povzdechla. Měsíc, který ji čekal, se najednou podobal věčnosti.

Kapitola 3

Gabe vešel do domu zadním vchodem a v kuchyni zamířil rovnou k ledničce pro láhev vody. Odšrouboval uzávěr, přiložil hrdlo ke rtům, stiskl plast a těšil se ze studené tekutiny, která mu protékala hrdlem. Byl celý zpocený a už teď ho začínalo všechno bolet. Měl za sebou náročný běh v kopcovitém terénu, kde musel zabírat břišky chodidel a prsty u nohou a pomáhat si silou paží.

Hodil prázdnou láhev do koše na tříděný odpad. Toužebně si přál dát si studenou sprchu, jenže z koupelny se linulo hvízdání jeho táty Rogera, takže musel počkat. Byl v pokušení doprovodit jeho pískání zpěvem, protože písnička Don't Worry Be Happy od Bobbyho McFerrina mu už zvučela v hlavě a věděl, že se jí po zbytek večera nezbaví. Neměl ji rád a přál by si, aby měl otec lepší hudební vkus. „Tak dík, tati,“ zareptal.

Pískání pokračovalo a Gabe musel s obdivem uznat, že na muže ve věku hodně přes sedmdesát má Roger dosud skvělé plíce. Vlastně si i jinak vedl výborně a Gabe si v tu chvíli představil, jak otec stojí v koupelně před zrcadlem a pročesává kštici vlasů ošetřených voskem. Zasmál se při pomýšlení, jak táta udělá krok dozadu, aby si obdivně prohlédl výsledek.

„Ještě to zvládáš, Rogere,“ říkal si přitom, mlaskl a namířil oba ukazováčky na svůj zrcadlový odraz.

Hvízdání konečně přestalo a Gabe slyšel, jak otec schází po schodech dolů.

Vešel do kuchyně a celý se rozzářil. „Tak už jsi doma. Ani jsem tě neslyšel přicházet.“

„Nedivím se při tom randálu.“

„Co myslíš?“ Roger tam stál v modrém obleku, bílé košili a s tmavomodrou vázankou s výrazným růžovým potiskem plameňáků. Zvedl obě paže, zhoupł se v bocích a udělal otočku o 360 stupňů, aby se předvedl ve vší parádě.

Gabe se snažil nekašlat, protože ho ovanula vůně vody po holení. „Fešák. Kdo je ta šťastná dáma?“

„Brianna Dawsonová.“

Sledoval, jak se táta dme pýchou, jako by jen to jméno samotné něco znamenalo.

„Určitě si ji pamatuješ,“ řekl Roger, zjevně zklamaný, že to synovi nic neříká. „Blondýnka s hezkými křivkami a krásnými očima...“ Odmlčel se, jako kdyby čekal, až se Gabeovi rozsvítí. „Členka golfového klubu.“

Gabe bezradně zavrtěl hlavou. „To je v podstatě popis všech žen, s nimiž se scházíš, tati.“ Vytáhl z ledničky další láhev vody. „A navíc není úplně snadné vyznat se ve tvém milostném životě.“

Roger narovnal záda, vytáhl se do výšky a nafoukl hrudník. „Víš, jak se to říká, synu. Rozmanitost je koření života.“

Gabe odšrouboval vršek láhve. „Pro tebe možná ano.“

V takových chvílích mu otcova sebejistota připadala k nevíře.

Slýchal o dvojicích, které nemohou žít bez sebe. Pokud jeden z partnerů umře, druhý ho během několika měsíců následuje. Příčinou jsou stresující situace a extrémní citové vypětí, a dokonce pro to existuje název. Syndrom zlomeného srdce. Když zemřela máma, Gabe si nějaký čas myslel, že táta tolik žalu neunesel.

Vzpomínal si, jak tehdy Roger celé měsíce ležel na posteli, kde vedle něj manželka spávala, nebo sedával v jejím křesle a prohlížel stará fotoalba. Bylo hrozně těžké přimět ho k jídlu, natož jej přemluvit, aby vyšel z domu. Jako by to úplně vzdal a nechtěl dál žít.

Gabe na to období dosud nerad myslel a skutečně věřil, že nebýt podpůrné terapeutické skupiny, kam otce navzdory

hlasitým protestům odtáhl, ztratil by nejen jednoho rodiče, ale oba.

„Má smysl ptát se, jaké máš na dnešní večer plány?“ zeptal se Roger.

„Sejdu se se Slimem, jestli se ptáš na tohle.“

Roger svěřil ramena. „Dobře víš, že ne.“

Gabea mrzelo, že tátovi působí zklamání, ale neměl nejmenší chuť s někým randit. „Chápu, že to myslíš dobře, ale...“

Zvedl ruku, aby syna umlčel. Naznačil, že se s ním chce posadit ke stolu.

Gabe už tohle všechno slyšel, ale s myšlenkou na to, že bůh miluje ty, kdo se snaží, otci vyhověl. Položil ruce na stůl a sepjál dlaně. Podobný rozhovor už vedli mnohokrát a pokaždé skončil se stejným výsledkem.

„Já vím, myslíš si, že tomu nerozumím,“ spustil Roger. „Že je pro mě snadné mít nějaký názor.“

Gabe se usadil a nechal ho mluvit. Věděl, že se táta dlouze rozvykládá.

„A ví sám bůh, že jsem strávil kus života s nejkrásnější ženskou, jakou si chlap může přát potkat.“

Při vzpomínce na mámu se Gabe usmál.

„Ano, chodím se pobavit, ale po tvé matce už žádnou partnerku nehledám. Jde mi o to, abych i v pokročilém věku žil co nejlépe. Těšil se z dobrého jídla, dobře si popovídal a... však víš.“

Gabe se otrásl. O milostném životě svého táty nechtěl ani přemýšlet, natož o něm mluvit.

„Nejspíš se ti snažím říct, Gabe, že už jsou to dva roky. Nemyslíš, že je na čase vzchopit se a žít dál? Dopřát si šanci najít to, co jsme měli s tvou mámou?“

Gabe si cenil jeho zájmu, jakkoli nemístného. „Už jsem to překonal, tati, vážně.“

Roger si povzdechl, ale nebyla to známka prohry. „Víš co? Nechám Briannu na jindy a uděláme si pánskou jízdu. Můžu ti dát pár tipů. A ještě lepší bude, že je uvidíš v akci.“

Gabe se zmocňovala hrůza.

„A s největší radostí ti pomůžu nějakou sbalit. Vlastně, když tak o tom uvažuju, byli bychom skvělý tým.“

Gabe se snažil radši si to nepředstavovat. Zasmál se. „Díky za nabídku, tati, ale neboj, je mi fajn.“

„Tak co *můžu* udělat, abych ti pomohl?“ Roger ukázal na synovy běžecké boty a sportovní úbor. „Pro případ, žes zapomněl, existují i lepší způsoby tělocviku, víš?“

Gabe sebou škubl. „Napadlo tě někdy, že jsem možná spokojený s tím, jak se věci mají?“

„Ne.“ Zdálo se, že Roger nemíní ustoupit.

Gabe vstal. „Tak je možná na čase, aby ses nad tím zamyslel.“

„Nezamýšlím se nad tím, protože přes všechno, co říkáš, nejsi šťastný, synu.“ Roger zkřížil ruce na prsou a opřel záda do židle. „Znám tě líp, než myslíš.“

„Věř mi, tati.“ Gabe zvedl láhev s vodou a poplácal ho po rameni. „Jsem úplně v pohodě.“

Roger si odfrkl, ale nebylo mu to nic platné.

Gabe, připravený definitivně hovor uzavřít, odkráčel z kuchyně a zamířil nahoru dát si tolik nutnou sprchu.

Kapitola 4

Hannah za sebou zamkla přední vchod a rychle prošla zahradní pěšinkou ke svému autu. Nastoupila a hodila kabelku na sedadlo pro spolujezdce. Celá nervózní se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Nastartovala, zařadila rychlost, šlápla na plyn a zamířila do města.

Nemohla uvěřit, že má zpoždění. Už ji nebavilo být pořád sama. Mít uklizený dům, v němž může obdivovat své poklady, nebyla až taková senzace, a když už to večerní setkání sama navrhla, přinejmenším by měla dorazit včas.

Blížila se k semaforům a držela si palce, aby stihla projet na zelenou. Jenže naskočila červená a nezbývalo jí než s utrápeným sténáním zastavit. Když už konečně svítila oranžová, musela tam dál tvrdnout kvůli pubertákovi, který se loudal po přechodu. „To si snad děláš srandu,“ zabručela.

Konečně se mohla znovu rozjet a zabubnovala prsty o volant. Obvykle měla nějakou omluvu, proč nestíhá: Beth přišla později z lekce klavíru, Archieho fotbalový zápas se kvůli penaltám protáhl nebo se oba až moc dobře bavili s přáteli a nedošlo jim, že u dveří stojí jejich osobní taxikářka. Jenže dnes se na nic z toho vymlouvat nemohla, jen prostě bezdůvodně nestíhala.

Nakonec přece jen dorazila do cíle, uviděla na ulici místo k zaparkování, zajela tam a dupla na brzdy. Vytáhla klíč ze zapalování a zvedla kabelku. Prudce otevřela dvířka, ta do něčeho narazila a hned se zase zavřela. „Co to sakra...“ Dvířka ji jen taktak nepraštila do stehna. Znovu na ně zatlačila, vystoupila ven a uviděla muže, který tam stál a mnul si nohu.

„Ach ne, to je mi líto,“ řekla. Bylo zřejmé, že jeho zranění zavinila ona. „Jste v pořádku?“ zeptala se rozpačitě.

Muž se navzdory její omluvě dál mračil.

„Má to svůj důvod, proč jsou u aut boční zrcátka,“ řekl.

Hannah si ho chvíli prohlížela. Byl vysoký, snědý a pohledný, vypadal lépe, než se choval. „Taky má důvod, proč máte v hlavě oči,“ odsekla a všimla si, že ty jeho jsou tmavě hnědé. Vyšpulila ústa a zadívala se na svoje auto. „Doufám, že jste mi nepoškodil dvířka.“

„Co prosím?“

Důkladně si je prohlížela. „Právě jsme zjistili, že jste se nedíval, kam jdete.“

„Cože?“ Muž na ni hleděl, jako by tak docela nevěřil vlastním uším. „Přece víte, že chodci mají přednost, ne?“

„Vím, že někteří chodci si musí dávat větší pozor.“

Hannah viděla, jak je ten muž rozhozený, a usoudila, že není zvyklý, aby mu někdo odporoval. I když chápala proč. Už mnohokrát četla o průzkumech, z nichž vyplývalo, že pohlední lidé se setkávají s lepším jednáním. Hannah se ovšem nemínila chovat příjemně. Ten člověk se koneckonců ani nesnažil přijmout její omluvu. „Slyšel jste někdy o přémii za krásu?“ zeptala se popudlivě.

Zíral na ni a zmateně otvíral a zase zavíral ústa. Zdálo se, že mu dělá potíže artikulovat, jenže Hannah na tohle neměla čas.

Připomínal jí Beth a Archieho, kteří nasadili stejně zmatený výraz, kdykoli cítila potřebu obohatit jim slovní zásobu. „A teď, když dovolíte, půjdu,“ řekla, když se ten krasavec pořád ještě nezmohl na odpověď. „Mám i tak zpoždění.“

Zamkla vůz, hodila klíče do kabelky a nechala ho tam stát. Vystrčila bradu a šla si po svých.

Kapitola 5

„**H**anno! Tady!“
Uslyšela svoje jméno, rozhlédla se v davu a uviděla Mel, která na ni mávala. Napůl čekala, že už prošvihla šanci mít večer společnost, a jelikož nijak netoužila po návratu do prázdného domu, zaplavila ji úleva.

Mel ukázala na tři sklenice vína stojící na stole před ní a naznačila jí, že nemusí stát frontu u baru.

Hannu to potěšilo a vděčně zvedla palec. Prodírala se skupinkami přítomných a snažila se nešlapat lidem na nohy, nucená potýkat se s pronikavou směsí vůní parfémů a vod po holení, která jí útočila na nozdry. Už skoro zapomněla, jaké to je být v rušném nočním baru. Věděla, že kdyby si musela koupit pití, všechno by vybryndala a než by dorazila k Mel, nic by z něj nezbylo. „Promiň, že jdu pozdě.“ Objala se s kamarádkou a posadila se. „Nějak jsem ztratila ponětí o čase.“

Mel se zasmála. „Cos dělala? Já myslela, že Beth a Archie odjeli na prázdniny.“

„Mám i jiný život než ten, že jsem máma.“

Mel zvedla obočí.

Hannah se zachmuřila. Chtěla by být jednou z těch matek, které skáčou radostí, když jejich ratolesti musí zpátky do školy, ale ve skutečnosti musela pořád něco dělat, aby se jí po dětech nestýskalo, jen co odjely do Francie. „Tak jo, přiznávám. Jsem bez nich ztracená.“

Mel se na ni usmála, soucitně a taky pobaveně.

„Jsou pryč jen pár dní a už pořádně nemám co na práci.“
Hannah kamarádce ukázala ruce. „Podívej. Mám je úplně